

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Pro Tertia Die.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

772 *Selecta ex libello Exercitiorum*
Confessionis Generalis, & Commu-
nionis usus.

Ex Confessione Generali ultro facta, inter alia pleraque, percipiuntur tria hæc emolumenta Primùm; quòd tametsi, qui annis singulis latem confitetur semel, ad Generalem hujuscemodi Confessionem minimè obligetur, eam tamen facienti ipsi multò plus commodi, & meriti accedit: ob dolorem scilicet de peccatis, & malitiâ vitæ præteritæ, quem ita sentit verbementiorem.

Secundum; quoniam inspectâ per Spiritalem exercitationem longè quàm antea manifestius naturâ, & malitiâ peccatorum, tantò amplius commodum, ac meritum percepturus est.

Tertium: quia consentaneum est, hominem sic ritè confessum, atque dispositum, meliùs se habere ad Eucharistiæ Sumptionem, quæ maximè confert, & ad fugam peccati, & gratiæ receptæ conservationem, & augmentum.

Porro generalis ista Confessio post hebdomadæ primæ Exercitia potissimum erit opportuna.

Pro Tertia Die.

Regule aliquot ad motus animæ, quos diabolus excitant Spiritus, discernendos, ut boni scilicet admittantur, & pellantur mali.

Advertendum est, quòd potissimùm conveniunt Exercitiis Primæ Hebdomadæ.

Prima Regula est : Quòd illis, qui facile peccant lethali, & peccatum peccato addunt, ferè solet inimicus noster illecebras carnis, & sensuum delectationes obiicere, ut eos teneat peccatis plenos, ac semper cumulum adaugeat. Spiritus verò bonus è contrario conscientiam illorum pungit assiduò, & per synderesis rationis officium à peccando deterret.

Secunda : Quòd aliis hominibus, qui se à vitiis, & peccatis purgandos curant sollicitè, & in obsequii divini studio magis ac magis in dies promovent, immittit spiritus malignus molestias, scrupulos, tristitias, rationes falsas, & alias id genus perturbationes, quibus profectum illum impediatur. Spiritui autem bono ex opposito, proprium, consuetumque est, rectè agentibus animum ac vires addere, consolari, devotionis lachrymas cieri, illustrare mentem, & tranquillitatem dare, sublatis obstaculis omnibus, ut expeditius, alacriusque, per opera bona semper ultra tendant.

Tertia; quòd spiritualis propriè consolatio tunc esse noscitur, quando per internam quandam motionem exardescit anima in amorem Creatoris sui, nec jam creaturam ullam, nisi

propter ipsum potest diligere. Quando etiam lachrymæ funduntur amorem illum provocantes: sive ex dolore de peccatis profluant, sive meditatione Passionis Christi, sive ex causa aliqua qualibet, in DEI cultum, & honorem rectè ordinatâ. Postremò consolatio quoque dici potest fidei, spei, & charitatis quodlibet augmentum. Item læticia omnis, quæ animam ad cœlestium rerum meditationem, ad studium salutis, ad quietem, & pacem cum Domino habendam sollet incitare.

Quarta; quòd spiritualis è contra desolationem vocari debet quævis animæ obtenebratio, conturbatio, instigatio ad res infimas, seu terrenas, omnis denique inquietudo, & agitatio, sive tentatio, trahens in diffidentiam de salute, & spei, charitatèque expellens. Unde se anima trahitur, tepescere, ac torpere sentit, & de ipsius DEI Creatoris sui clementia propè desperare, sicut enim consolationi opponitur desolatio, ita etiam quæ ab utraque oriuntur cogitationes sunt inter se prorsus oppositæ.

Quinta; quòd tempore desolationis nihil deliberandum, aut innovandum est circa propositum animi, aut vitæ statum, sed in eis perseverandum, quæ fuerant priùs constituta, prout præcedente die, vel hora consolationis. Quæ admo-

admodum enim dum fruitur quis consolatione illa, quam diximus, non proprio suo, sed boni spiritus instinctu regitur, ita obversante sibi desolatione agitur à malo spiritu, cujus instigatione nihil unquam rectè conficitur.

Sexta; quòd, tamen si desolatione affectus homo priora sua consilia minimè debet immutare: expediet tamen provideri, & augeri ea, quæ contra desolationis impulsu tendunt: qualia sunt, insistere orationi, & meditationi, cum discussione suâ, ac pœnitentiæ aliquid assumere.

Septima: quòd quamdiu premimur desolatione, cogitandum est, nos interim relinqui à Domino nobis ipsis, probationis causâ, ut per naturales quoque vires, insultibus inimici nostri obstetamus. Id quod possumus haud dubiè, assistente nobis jugiter auxilio Divino, licet tunc nequaquam sentiat, eò quòd fervorem pristinum charitatis Dominus subtraxerit: relicta nihilominus gratiâ, quæ ad bene operandum, & ad consequendam salutem satis esse queat.

Octava: quòd hominem, tentatione pulsatum, mirè juvat patientiæ servandæ studium: ut quæ vexationibus hujusmodi propriè opponitur, & è diametro resistit. Accersenda etiam spes est, & cogitatio, ad futuram brevem consolationis:

tionis : si præsertim per sanctos conatus in laxa regula signatos, desolationis impetus frangatur.

Nona : quòd causæ desolationis tres sunt præcipuæ.

Prima : quia propter nostram in spiritualibus studiis, seu exercitiis tepiditatem, atque aviditiam, consolatione Divinâ merito privamur.

Secunda : ut probemur, quinam simus, & quomodo in DEI servitium, & honorem, ab illa que præsentem quodam consolationum, donorumque spiritualium stipendio, nosmet impendimus.

Tertia : ut certi planè simus, nostrarum virtutum non esse, vel acquirere, vel retinere firmam devotionis, vehementiam amoris, abundantiam lachrymarum, aut aliam quamlibet internam consolationem : sed omnia hæc gratuita esse DEI dona : quæ si vindicemus nobis ut propria, superbiæ, & vanæ gloriæ crimine non sine salutis gravi periculo incursumus.

Decima : quòd fruenti homini consolatione prospiciendum est, quo se pacto gerere poterit, desolatione deinceps occurrente : ut jam inde acrimoniam, & robur animi maturè compareret, ad impetum ejus reprimendum.

Undecima : ut ille idem, affluente consolatione

tionem seipsum deprimat, ac vilefaciat quantum potest: reputando se cum, quam imbellis, quamque ignavus esse apparebit, desolatione impugnantem: nisi per gratiæ, & consolationis Divinæ opem citò sublevetur. Contra verò ille, quem desolatio molestat, æstimare debet, cum DEI gratia se posse plurimum, facileque adversarios suos omnes devicturum esse, dummodo in DEI virtute collocet spem suam, & animum suum corroboret.

Duodecima: quòd hostis noster, naturam & morem muliebrem refert, quoad imbecillitatem virium, & animi pervicaciam. Nam sicut femina cum viro rixans, si hunc conspexerit, erecto, & constanti vultu sibi obsistere, abiicit illico animum, ac terga vertit: si verò timidum, fugacemque esse animadvertit, in extremam surgit audaciam, & illum ferociter invadit. Itidem consuevit dæmon animo & robore planè destitui, quoties spirituales athletas corde imperterrito, ac fronte ardua tentationibus videt reluctari: si autem trepidet, ad primos impetus sustinendos, & quasi animum despondeat: nulla est bestia super terram, inimico illo tunc efferatior, acrior, & pertinacior in hominem: ut cum pernicie nostra, malignæ obstinatæque mentis suæ desiderium adimpleat.

Decima tertia : quòd idem inimicus nôster morè insequitur nequissimi cujuspiã amatoris qui puellã, honestorum parentũ filiam, vel uxorem viri alicujus probi, volens seducere, sumopere procurat, ut verba, & consilia sua occulta sint : nihilque reformidat magis, ac aggreditur, quàm si puella patri suo, vel uxor marito, patefaciat : cùm sciat hoc pacto de votis, & conditionibus suis actum esse, Ad eundem modum nixè satagit diabolus ; ut animã, quam circumvenire cupit, ac perdere, fraudulentas suas agestiones teneat secretas. Indignatur verò nimis, & gravissimè cruciatur, si cui vel confessionem audienti, vel spirituali homini, mysteria sua detegantur : à quibus ita excidere funditus intelligit.

Decima quarta : quòd solet etiam adversarius imitari aliquem belli Ducem ; qui obsessam arcem expugnare, atque depraedari cupiens, exploratã prius naturã, & munitione loci, debilem partem aggreditur. Sic nimirum, & circumcircuit animam, & callidè inquirit, quarumnam virtutum præidiis (moralium scilicet, & Theologicarum) ipsa vel munita, vel destituta sit : eãque potissimùm parte machinis omnibus admotis irruit, ac subvertere nos sperat, quod in nobis minùs cæteris firmatam, custoditam esse præviderit.

Pro quarta Die.

Septem Notanda pro secunda Hebdomade.

Primum: quòd tam in hac, quàm in qualibet sequente hebdomada, nullum debeo legere vel cogitare aliud mysterium, nisi quod eadem horâ, aut die considerandum sit, cum alioquin unum alteri obturbet.

Secundùm: quòd primum de Incarnatione Christi exercitium fit media nocte, proximum diluculo, tertium circa horam Missæ, quartum sub Vesperas, quintum paulò ante cænam, & eorum cuilibet spatium impendetur unius horæ. Id quod ab hinc deinceps ubique venit observandum.

Tertium: quòd si is, qui exercitatur, sit senex vel valetudinarius, vel per hebdomadam primam viribus attritus, præstat eum aliquoties non surgere de nocte, sed tres tantùm contemplationes peragere, in aurora, circa Missæ tempus, & ante prandium: superaddita circâ Vesperas una repetitione, & sensuum applicatione ante cænam.

Quartum: quòd in hac hebdomada secunda, ex decem additionibus, in prima traditis, variari debent secunda, sexta, & septima, cum decima, ex parte. In secunda quidem hoc mutatur,